

GREY

Het weer is omgeslagen en de kille wind uit de bergen glipt onder het leer en bont van mijn mantel. Het is kouder in Syhlvoorde dan het in Sinteldaal zou zijn, maar het is al zo lang geleden dat ik de geleidelijke overgang van herfst naar winter heb meegemaakt, dat ik van elke seconde heb genoten.

De anderen hebben zich rond het haardvuur in de grote zaal van het Kristalpaleis verzameld om de eerste partij winterwijn van de kok te proeven, maar Isak verafschuwt de warmte, dus trotseer ik de kou en duisternis op de veranda om een potje te dobbelen met de schraaiër. De enige vlam die hier brandt is de eenzame kaars in een glazen fles op de tafel tussen ons in.

Isak schudt de zilveren dobbelstenen in zijn handen en laat ze op tafel kletteren.

‘Zilveren hel,’ mompel ik terwijl ik zijn worp bereken. Ik ben goed in kaarten, maar het lijkt wel alsof dobbelstenen een hekel aan me hebben. Bij kaarten is er een element van strategie, van keuze, maar de dobbelstenen

worden enkel en alleen door het lot bewogen. Ik werp een munt op tafel om zijn overwinning te erkennen.

Isak glimlacht, en terwijl de duisternis zijn zwarte ogen en grijze huid in nog donkerder schaduwen hult, schitteren zijn hoektanden in het maanlicht.

Hij stopt het muntstuk in zijn zak, maar waarschijnlijk zal hij het later aan Tycho geven. Hij is gesteld op die jongen als een grootmoeder op haar kleinkind. Of misschien als een vader die zijn verdwenen zoon mist. ‘Waar is onze jonge koningin vanavond?’ vraagt hij.

‘Lia Mara dineert met een van haar koninklijke huizen.’

‘Zonder jou?’

‘Ze hebben om een privéonderhoud gevraagd, en het is haar plicht hen tevreden te houden.’ De koninklijke huizen oefenden druk uit op de voormalige koningin voordat ze werd vermoord, maar Karis Luran wist hen met haar ijzeren vuist in toom te houden. Nu Lia Mara aan de macht is en de grondstoffen in Syhlvoorde dreigen op te drogen, lijkt de druk dubbel zo groot om nieuwe handelsroutes te zoeken via Sinteldaal – vooral aangezien Lia Mara er een andere regeerstijl op na houdt dan haar moeder.

Ik haal mijn schouders op en raap de dobbelstenen bij elkaar. ‘Niet iedereen heeft het hier begrepen op magie, Isak.’

‘Tja, dat vermoedde ik al door de menigte hierbuiten, Hoogheid.’ Hij werpt een blik op de donkere veranda, die helemaal verlaten is op de wachtters bij de deur na.

‘Tja,’ zeg ik vaag. ‘Het is koud vanavond.’

Maar hij heeft gelijk. Waarschijnlijk komt het door de magie.

Ik kan het goed vinden met de meeste bewakers en soldaten in Syhlvoorde, maar er is hier een zekere afstandelijkheid waar ik de vinger niet op kan leggen. Iedereen is alert. Eerst dacht ik dat het kwam doordat ze vermoeden dat ik loyaal ben aan Sinteldaal, en ik stond naast Lia Mara toen ze haar moeder doodde om de troon op te eisen.

Maar naarmate de tijd verstrijkt, is die argwaan telkens als ik een wond

genees of een tegenstander op het exercitieveld verdrijf duidelijker aanwezig. Hij is duidelijk aanwezig als ik naar de wapenkamer ga om mijn wapens op te bergen en gesprekken stilvallen of mensen uit elkaar gaan.

Er waait een hevige windvlaag over de veranda, waardoor de kaars danst en uitdooft.

Ik ril. 'Ik zei toch dat het koud is.'

'We zouden onze privacy moeten benutten,' zegt Isak, en zijn stem klinkt dieper, zachter, zodat zijn woorden de oren van mijn wachters niet bereiken.

Ik draai met een vinger boven de kaars en laat de sterretjes in mijn bloed dansen over mijn vingertoppen. Wat ooit voelde als een enorme uitdaging gaat nu als vanzelf. Er komt spetterend een vlam tot leven. 'Ik dacht dat we dat al deden.'

'Ik wil geen zilverstukken meer van je.'

Ik glimlach. 'Nou, gelukkig maar, want ze zijn bijna op.'

Hij lacht niet terug, dus word ik meteen weer ernstig. Isak is veroordeeld tot een jaar in mijn dienst, maar eigenlijk is hij zelf ook een koning. In Sinteldaal werd hij gevangengehouden in een kooi en Karis Luran hield hem aan een ketting. Ik heb al tientallen keren aangeboden om zijn straf kwijt te schelden, maar elke keer weigert hij. Ik weet niet zeker of ik zo veel trouw wel verdien, vooral omdat ik weet wat hij kwijt is geraakt: eerst zijn zoon die vermist werd, en vervolgens zijn troon in Isella. Ik doe mijn best om hem mijn onverdeelde aandacht te schenken als hij daarom vraagt.

'Wat heb je nodig?' vraag ik.

'Niet alleen mensen in Syhlvoorde vrezen magie.'

Ik frons mijn wenkbrauwen. Hij heeft het over Rhen.

Mijn broer.

Telkens als ik daaraan denk voel ik een steek in mijn binnenste.

'Je hebt ooit gezegd dat je geen oorlog tegen hem wilt voeren,' zegt Isak.

Ik kijk naar de dobbelstenen in mijn hand en draai ze om tussen mijn vingers. 'Dat wil ik nog steeds niet.'

'Je bent namens Lia Mara troepen aan het voorbereiden.'

Ik sluit mijn hand om de zilveren dobbelstenen. ‘Ja.’

‘De schatkist van Syhlvoorde begint leeg te raken. Je hebt vermoedelijk maar één kans om het tegen hem op te nemen. Prins Rhens monster heeft tijdens het laatste gevecht met Sinteldaal veel slachtoffers gemaakt. Een tweede aanval is uitgesloten.’ Hij zwijgt even. ‘En je hebt hem zestig dagen gegund om zich op te maken voor de strijd.’

‘Dat weet ik.’

‘Hoe graag je ook levens wilt sparen, deze gevechten zullen gepaard gaan met grote verliezen.’

‘Dat weet ik.’

Weer waait er een wind over de veranda, die de vlam opnieuw dooft. Deze keer zorgde Isak ervoor. Inmiddels weet ik hoe zijn magie aanvoelt, die hangt in de lucht zoals mijn magie in mijn bloed zit.

Ik werp hem een boze blik toe en wakker de vlam weer aan.

Een nieuwe windvlaag, en ik knijp mijn ogen tot spleetjes. Isak drijft me altijd tot het uiterste. Tijdens mijn eerste lessen in magie vond ik dat vooral frustrerend, maar nu vind ik de uitdaging wel leuk. Ik laat mijn vinger boven de kaars zweven, en de vlam blijft moeizaam branden. Terwijl ik de magie probeer vol te houden verschijnen er sterretjes in mijn gezichtsveld. De wind is nu zo hevig dat mijn ogen prikken en mijn mantel wappert. Isak spreidt zijn vleugels, maar de vlam gaat niet uit.

‘Weet je nog dat ik zei dat ik het koud had?’ zeg ik.

Hij glimlacht en de wervelende wind gaat liggen.

Nu zijn magie opeens verdwenen is, laat mijn vlam even hoog op, waardoor de was langs de zijkant van de kaars stroomt, en ik laat los.

‘Misschien zou het goed zijn om Lia Mara’s volk te laten zien dat magie nuttig kan zijn,’ zegt hij.

Ik denk aan de mensen die zijn genezen dankzij mijn magie. Aan de manier waarop ik vijanden op een afstand kon houden voor mezelf en iedereen die aan mijn zijde vocht, al ging dat laatste iets langzamer. ‘Dat heb ik al gedaan,’ zeg ik.

‘Ik heb het niet alleen over je militaire macht versterken.’

Ik neem hem onderzoekend op. ‘Je bedoelt dat ik magie tegen Rhen moet gebruiken.’ Ik wacht even. ‘Dat is precies waar hij bang voor is.’

‘Je hebt hem een leger beloofd. Hij zal klaarstaan om terug te slaan. Hij zal erop voorbereid zijn om als een echte koning vanaf een afstand te vechten.’

Maar tegen magie zal hij machteloos zijn.

Dat weet ik. Dat was hij al.

‘Rhen kent je,’ zegt Isak. ‘Hij verwacht geweld. Hij verwacht een gewapende aanval. Hij verwacht een efficiënte, wrede aanval, zoals Karis Luran er een heeft gestuurd. Je hebt een leger samengesteld, en je had net zo goed een eed kunnen afleggen.’

‘Onderschat hem niet.’ Ik denk aan de littekens die de zweep op mijn rug heeft achtergelaten. Op Tycho’s rug. ‘Rhen kan zelf ook efficiënt en wreed zijn als hij in het nauw wordt gedreven.’

‘Inderdaad, Hoogheid.’ Isak laat de vlam weer flakkeren, waardoor zijn zwarte ogen glinsteren. ‘Net als jij.’

RHEN

Het is weer herfst in kasteel IJzerroos. Het eerste koele briesje van het seizoen waait door het raam en bezorgt me een rilling. Ik heb het haardvuur in geen maanden 's ochtends moeten aandoen, maar vandaag is het zo guur dat ik een lakei wil roepen.

Ik doe het niet.

Een eeuwigheid lang zag ik op tegen het begin van het seizoen, want dat betekende dat de vloek weer opnieuw begonnen was. Ik zou opnieuw achttien zijn, gevangen in een eindeloze herhaling van de herfst. Ik zou alleen zijn met Grey, mijn voormalige wachtcommandant, op zoek naar een meisje dat me kon helpen de vloek te verbreken die mij en heel Sinteldaal in de ban hield.

Deze herfst is Grey weg.

Deze herfst heb ik een meisje aan mijn zijde staan.

Deze herfst ben ik voor het eerst negentien, neem ik aan.

De vloek is verbroken.

Zo voelt het niet.

Lilith, de tovenaars die me ooit met de vloek gevangen hield, houdt me nu op een andere manier in haar greep.

Harper, het eerste meisje dat de vloek wist te verbreken, de 'prinses van Disi', die gezworen heeft mijn volk te helpen, spart op het binnenplein onder mijn raam met Zoh, haar hartsvriendin. Zoh was ooit ook haar lijfwacht, tot ze hielp om Grey te laten ontsnappen. Ik zal Harpers beste vriendin niet van haar afpakken, maar ik kan niet toestaan dat een wachter die trouw aan mij heeft gezworen er verdeelde loyaliteiten op na houdt.

De sfeer is nu al te gespannen.

Harper en Zoh gaan hijgend uit elkaar, maar Harper neemt bijna onmiddellijk weer een aanvalshouding aan.

Het ontlokt me een glimlach. Als je cerebrale parese hebt is zwaardvechten een uitdaging – onmogelijk, zouden sommige mensen zeggen – maar ik ken niemand die zo vastberaden is als Harper.

Opeens klinkt achter me een luchtige stem. 'Ach, Uwe Hoogheid. Wat schattig toch dat prinses Harper gelooft dat ze hierin kan uitblinken.'

Mijn glimlach verdwijnt onmiddellijk, maar ik draai me niet om. 'Vrouw Lilith.'

'Vergeef me dat ik je overpeinzingen onderbreek,' zegt ze.

Ik zwijg. Ik vergeef haar niets.

'Ik vraag me af hoe het haar zal vergaan in de straten van haar Disi, als je er niet in slaagt de indringers van Syhlvoorde te verslaan.'

Ik verstijf. Dit dreigement heeft ze al vaak geuit, dat ze Harper terug naar Washington D.C. zal sturen, waar ik haar onmogelijk kan bereiken. Waar Harper niets of niemand zou hebben om op terug te vallen, en nooit zou kunnen terugkeren naar Sinteldaal.

Lilith doet alsof ze mijn stilzwijgen niet opmerkt. 'Moet je geen voorbereidingen treffen voor een oorlog?'

Ja. Waarschijnlijk zou ik me moeten voorbereiden. Grey heeft me zestig dagen gegeven om de heerschappij over Sinteldaal uit handen te geven voordat hij Lia Mara zal helpen het met geweld in te nemen. Hij is op dit moment

in Syhlvoorde, waar hij zich voorbereidt om een leger tegen me aan te voeren. Ik weet niet zeker of hij op grondstoffen uit is – want ik weet dat het land wanhopig op zoek is naar toegang tot handel – of op mijn troon, waarvan hij ooit zei dat hij die niet wilde.

Hoe dan ook, hij zal Sinteldaal aanvallen. Hij zal mij aanvallen.

‘Ik ben er klaar voor,’ zeg ik.

‘Ik zie geen troepen die zich verzamelen. Geen generaals die een plan beramen in je oorlogskamers. Geen...’

‘Ben je nu ook al militair strateeg, Lilith?’

‘Ik weet hoe een oorlog eruitziet.’

Ik wil haar smeken om weg te gaan, maar daardoor zal ze alleen langer blijven dralen. Toen Grey hier samen met mij opgesloten zat, troostte ik me met het feit dat ik nooit alleen leed.

Nu doe ik dat wel, en het is... hartverscheurend.

Beneden op het binnenplein hebben Harper en Zoh hun zwaardgevecht hervat.

‘Je hoeft haar kling niet na te jagen, vrouwe,’ roep ik.

Ze gaan uit elkaar en Harper kijkt verrast naar me op. Haar ontembare bruine krullen zitten in een vlecht gewrongen die over één schouder hangt, en ze draagt leren armbeschermers en een vergulde borstplaat alsof ze geboren is in een koninklijk huis met een wapen in de hand. Een wereld van verschil met het vermoede, stoffige meisje dat Grey al die maanden geleden uit de straten van Washington D.C. ontvoerde. Nu is ze een krijgerprinses, inclusief een lang litteken over één wang en nog een over haar middel, beide met dank aan de vreselijke tovenaars achter me.

Als ze me aankijkt, speuren haar ogen mijn gelaatstreken altijd onderzoekend af, alsof ze vermoedt dat ik iets verberg. Alsof ze boos op me is, ook al spreekt ze dat nooit uit.

Lilith wacht in de schaduwen achter mijn rug. Er was een tijd dat Harper me uitnodigde in haar vertrekken om me te beschermen tegen de tovenaars. Ik wilde dat ze dat opnieuw deed.

Ik ben al maanden niet meer in haar kamer geweest. Er is te veel onuitgesproken tussen ons.

‘Ik wist niet dat je stond te kijken,’ zegt Harper en ze steekt haar zwaard in de schede alsof ze ontstemd is.

‘Nog niet lang.’ Ik aarzel. ‘Vergeef me.’

Zodra ik het zeg, wil ik de woorden terugnemen. Het klinkt alsof ik me ergens anders voor verontschuldigd. Dat is eigenlijk ook zo.

Kennelijk vindt zij ook dat ik gewichtig klink, want ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’

Alsof ik ooit een oog dichtdoe. ‘Nee.’

Ze kijkt doordringend naar me op, en ik kijk net zo intens naar haar beneden, en ik wou dat ik de kluwen van emoties tussen ons kon ontwarren. Ik wou dat ik haar kon vertellen over Lilith. Ik wou dat ik haar vergiffenis kon verdienen... en haar vertrouwen kon terugwinnen.

Ik wou dat ik zo veel dingen ongedaan kon maken.

‘Ik snap niet wat je bedoelt,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Met de kling najagen.’

‘Ik kan het je laten zien,’ bied ik aan.

Haar gezicht verstart, maar heel even maar. Mijn hart staat even stil. Ik verwacht dat ze mijn aanbod zal afslaan. Dat heeft ze eerder gedaan.

Maar dan zegt ze: ‘Goed. Kom maar naar beneden.’

Mijn hart begint weer te bonzen... tot Lilith achter me spreekt.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Ga maar, Hoogheid. Laat haar de kracht van je kling maar eens zien.’

Ik draai me woedend om. ‘Ga weg, vrouwe Lilith,’ sis ik. ‘Als je zo inzit over mijn oorlogsvoorbereidingen, stel ik voor dat je een manier zoekt om je nuttig te maken, in plaats van me te kwellen telkens als je de kinderachtige behoefte hebt aan afleiding.’

Ze lacht. ‘Zoals je wilt, prins Rhen.’

Ze steekt een hand uit, alsof ze mijn wang wil aanraken, en ik deins achteruit en bots tegen de muur. Haar aanraking kan branden als vuur... of erger.

Liliths glimlach wordt breder. Ik bal mijn vuisten, maar ze verdwijnt.

Vanaf het binnenplein beneden hoor ik Harper roepen: 'Rhen?'

Gespannen haal ik adem en ik loop terug naar het raam. De zon staat inmiddels aan de hemel, waardoor haar donkere haar een rode glans krijgt.

Ik zou me moeten voorbereiden op een oorlog, maar heb het gevoel dat ik er al middenin zit.

'Ik kleed me even aan,' zeg ik. 'Ik kom zo.'